

opad sammen med de Varer, som kom hjem i den frie Handel. Derfor gik man til den Ordning, at hvad der var tilovers, skulde indbetales i Statskassen.

Jeg gør opmærksom paa, at jeg — jeg har ogsaa nævnt det paa Andelsforeningens Generalforsamling — forinden man gik til denne Ordning, fremsatte for Rigsdagens Afviklingsudvalg og for de forskellige interesserede den Tanke, at Overskuddet ikke skulde gaa i Statskassen, men skulde gaa som en Bonus til Producenterne af Rug og Hvede, for at Statstilskuddet, for at den billige Fragt helt kunde komme Producenterne til gode; men dette Forslag vandt ingen Tilslutning, Overskuddet maatte gaa ind i Statskassen.

Denne Ordning er ogsaa en Ordning, som var lige talt ud af den højtærede Landbrugsministers Hjerte. Der førtes den 20. August 1919 en Forhandling mellem Majs-nævnet og det staaende Landbrugsudvalg om hele dette Spørgsmaal. Deltagerne i Mødet var fra Landbrugsudvalgets Side de Herrer Døcker, Holdgaard, Aksel Jensen, Jeppesen, Chr. Johansen, Madsen-Mygdal, Matthiesen og Vandman, og fra Majs-nævnets Side Formanden, Chr. G. Hansen, Henrichsen, Heilbuth, Holdgaard, Aksel Jensen og Aage Nielsen. Majs-nævnet udviklede sit Synspunkt om Nødvendigheden af, at Centralkontoret fik Eneret, og fremhævede, at en Ordning, som ikke gav Centralkontoret nogen Eneret, vel var gennemførlig, naar Kontoret fik tildelt de Skibe, der maatte blive stillet til Disposition til nedsat Fragt, men at en saadan Ordning dog ikke vilde være fuldt fyldestgørende. Af Forstander Madsen-Mygdal — altsaa den nuværende Landbrugsminister — „blev det gjort gældende, at et eventuelt Centralkontor end ikke burde have de nævnte Fortrin til den billige Tonnage. Da man fra Majs-nævnets Flertals Side deroverfor fremhævede, at i saa Fald gik Fordelen ved Maksimalfragterne let i Handlens Lomme i Stedet for at komme Forbrugerne til gode, bemærkede Forstander Madsen-Mygdal, at denne Tonnage da burde stilles til Disposition med lige Adgang til Befragtning for Centralkontoret og andre Befragtere til de almindeligt gældende Rater, saaledes at Differencen mellem disse og de nedsatte Rater indgik i Statskassen i Form af et Pengebeløb.“

Den Ordning, som blev truffet, var derfor ganske talt ud af den højtærede Landbrugsministers Hjerte, og derfor er det virkelig aldeles uberettiget, naar han her i Gaar siger: at den Ordning, som nu

findes, er vel i Statskassens Favør, men hvem er det, som betaler? det er Forbrugerne! — thi det er den højtærede Landbrugsminister, som ved at hindre den oprindelig paatænkte Ordning og ved udtrykkelig at gøre saadanne Principper gældende har forlangt, at Forbrugerne skulde betale det, og at det skulde ind i Statskassen. Men det er heller ikke underligt, naar den højtærede Landbrugsminister er af den Opfattelse, at det eneste velsignelsesrige i Øjeblikket for Produktionen er den fuldkomne Frihed og Opløsning af alle Organisationer og Organer.

Jeg maa altsaa hævde, at det er fuldt berettiget, naar jeg har talt om disse opløsende Tendenser hos den højtærede Landbrugsminister, og jeg har i øvrigt forventet, at han skulde have opfattet det som en Kompliment; thi det er kun en Omskrivning af de Principper, som han overhovedet i disse Aar har gjort gældende, og som han nu ogsaa har begyndt at realisere og bebuder at ville fortsætte med at realisere. Dog har han med Hensyn til den fortsatte Realisation ikke givet noget direkte Svar paa et bestemt Spørgsmaal, men kun udtalt en Anskuelse. Han udtalte sin hjerteligste Sympati for, at Centralkontoret snarest maatte blive opløst. Hvis dette er saaledes at forstaa, at man maa ønske, at Verden snart maa komme udenfor de Forhold, som bestemmer f. Eks. den engelske Regerings Politik, saa er det givet, at vi alle er enige med ham, saa maa vi ogsaa ønske, at Centralkontoret maa ophæves. Men der var i den højtærede Landbrugsministers Udtalelser en Klang, som tydede paa, at han ikke ønskede at afvente en saadan videre Udvikling i Verden, og det er for hele Ordningen af denne Sag af virkelig Betydning at erfare, om det er den højtærede Landbrugsministers Plan og Tanke, naar han nu faar opløst Skibsfartsordningen, ogsaa at ophæve Centralkontoret.

Jeg tror, at det er ønskeligt, at man snart faar Rede paa den højtærede Landbrugsministers Tanke i saa Henseende. Jeg for mit Vedkommende vil selvfølgelig støtte alle de Bestræbelser indenfor Ministeriet, som gaar ud paa at holde igen paa Landbrugsministeren. Jeg er af den Opfattelse, som jeg tidligere har gjort mig til Talsmand for, at saa længe man i de Lande, der behersker Verdens Økonomi, fører en stærkt statsregulerende Politik, kan vi ikke opløse vore Forholdsregler paa disse Omraader. Maa jeg indskyde den Bemærkning til det ærede Medlem Hr.